

DOM, CESARJA!
VERO, DOM, CESARJA!
VSE ZA VERO

Domači Prijatelj.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovcu 30. oktobra 1897.

Štev. 20.

Mojim pesmicam.

Pesnice moje
Ljubice male,
Kaj ste boječe,
Hladne postale?

Jaz vas enako
Ljubim plamteče
Kakor v veselja
Dnevih in sreče.

Pesnice drobne,
Ptičice moje,
K nebu skranček
Dviga se, poje.

Vas li ne vabi
Sabo krilatec?
Pred vam skranček
Drag je bil bratec.

V jutru pomladnem
V lepi naravi
Z njim ste žgolele
Protí višavi.

Pesnice moje,
Moje cvetice,
Kaj da otožno
Vaše je lice?

Vam se li smili
Národ teptani,
Veri, cesarju,
Domu udani?

Pesmi, iz srca
Klijte, cvetite,
Glasno mi pojte,
Národ budite!

Pojte navdušen
Spev o svobódi,
H kateri ljubezen,
Sloga nas vodi.

Bogdan.

Gospod Trebušček v kopeli.

(Prosto po nemškem izvirniku spisal Bogdan.)

„Matilda, Matilda, kaj pa ti praviš k temu? Kaj mi je danes zdravnik dejal! Strašno je, rečem ti, strašno!“ Tako je govoril gospod Trebušček svoji ženi, ko je prišel h kosilu domov.

„Za božjo voljo, Karol, kaj pa je, govóri!“ vzklikne osupnjeno žena.

„Zdravnik pravi, da bi bilo dobro, — da naj, — da moram, — moram iti za vsako ceno v kopel.“

Gospej Trebuščkovi se odvali kamen s srcá in ona reče: „Kaj je to tako grozno, če moraš iti v kopel?“

„Samo na sebi ne, ljuba ženka, toda ločitev od tebe in otrok! Le misli si, štiri tedne naj sem brez tebe, štiri tedne! — Ne vém, ali bom mogel pretrpeti! Ah, daj mi vsaj svojo fotografijo seboj, da se bom mogel razveseliti, kedar bom pogledal tvojo ljubeznjivo podobo!“

„Ti, ti,“ pravi gospa Trebuščkova neverjetno, „ali boš pač toliko mislil na-me!“ Vendar gré po neko foto-

grafijo, v kuverto zavito, in jo dene v njegov kovčeg. Ah, kako bi bila vesela, ko možu ne bi bilo treba ločiti se, kako rada bi šla z njim. Moj Bog, žene imajo vedno „kopalne bolezni“, to se pravi, niso ravno bolne, če pa ne smejo v kopel, postanejo bolne. — Toda zdravnik je bajè ukazal gospodu Trebuščeku, „naj se skrbno varuje jeze in prepira v hiši“. Gospa Matilda mora torej ostati doma z otrokoma, če hoče, da se vrne njen mož ozdravljen domov.

Kovčeg je natlačen, k odhodu pripravljen hodi g. Trebušček nemirno po svoji sobi in pričakuje izvoščeka, ki bi ga odvel na kolodvor. Že drdrá po cesti sém! — „Ali je vse v redu?“ — „Vse!“ odgovori gospa Matilda. „Svojo fotografijo sem ti djala v kovčeg.“

„Hvala, tisočerna hvala, sladka ženka! Vsaki dan, ko bom odprl oči, naj obrne tvoja podoba moje misli na te! Toda zdaj ostani zdrava!“ Vsi se še enkrat objamejo, poljubijo, vsak vé še kaj povedati, vsi vpijejo — tako, da si iz srca vesel, če je slovesa konec.

Voz oddrdrá, gospa Matilda gre zopet gori v prostore, sedaj samotne, kakor pravi, dasi bi dve mladi bitji radi vso hišo narobe obrnili. Zdaj se samoljubno nasmehljá. Zvita žena je vtaknila v kovčeg mesto svoje, fotografijo neke tete in jo dala možu seboj, da bi poskusila resnico njegovega zatrjevanja.

„Nepopisno željno pričakujem njegovega prvega pisma“, pravi tiho pred se, „Bog vé, ali je takoj staknil, kaj sem napravila.“

Pismo pride in se glasi: „Predraga moja Matilda! Kako dolgočasno, kako neznansko dolgočasno je brez tebe. In kako bi še-le bilo, ko ne bi imel tvoje drage podobe, ki me pozdravlja vsaki dan, ko odprem oči.“ — „Kako? Kaj!“ vzklikne gospa Matilda. „Le počakaj nesramnež, jaz ti bom —“ toda pismo še ni pri kraju. „podobe, ki se mi tako ljubo smehlja. — „A, a, ti lažnjivec nesramni!“ — „Ovenčana od svežih cvetic, ktere sem danes sam natrgal, stoji pred menoj!“ — „Podlo, ostudno!“ — „Kolikrat in kako iskreno sem jo že pritisnil na svoje ustnice!“ — „Dovolj, grdoba!“ vzklikne gospa Matilda razkačena in raztrga pismo na kosce.

Gospod Trebušček čaka in čaka odgovora, toda pisma od nikoder ni. Tu mu začne tesno postajati pri srcu. Pogleda v kovčeg — Kaj je to! — Oj ti kača! — V nekaj dnevih se povrne domov. Kaj poreče žena!

Strašna stvar! Tu mu šine v glavo rešilna misel. Njegov najboljši prijatelj, gospod Želodček, ima tudi fotografijo gospe Matilde. Trebušček steče na pošto, napiše zalepko in drugo popoldne že ima sliko svoje žene. Sedaj se pa on zadovoljno nasmehlja in se odpelje domov.

Nemogoče je popisati, kako je vsprejela gospa Matilda svojega možá — pero se kar upira. Naslikal bi vam pa ta prizor, pa vse je preslabo! Prijazni bralec, le sam si naslikaj v duhu ta prizor! — Dolgo se niso hotele zapreti zatvornice potoka besed, ktere je usipala iz ust razkačena žena.

Ko se vendar zapró, izvleče gospod Trebušček, ki je doslej mirno stal in poslušal, iz žepa fotografijo svoje žene, jo ji pokaže in reče: „Slabo se ti je posrečila tvoja nakana. Kar sem ti pisal, je bilo vse resnica. Ti do danes nisi vedela, da nosim jaz od poročnega dné naprej vedno pri sebi tvojo fotografijo. Jaz ti tega nisem hotel povedati, ker bi si bila ti potém domišljala, kako neznansko sem zateleban vate — in to bi bilo meni v škodo. Vedno je boljše, da so ženske malo ljubosumne. Odslej pa fotografije ne bom več seboj nosil.“ „Odpusti, odpusti!“ — „Pokóri se in poboljšaj!“

Po teh besedah odide g. Trebušček v gostilno „k samcu“, kjer ga že čaka prijatelj Želodček. Prvi kozarec izpijeta prijatelja na zdravje vseh tistih mož, ki se ne dadó v kozji rog ugnati od svojih žen.

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

VII. Krajevna imena od národov, opravkov, orodja.

1. **Frank** = der Franke. Brankovec = Frankenberg in Brankovnica = Frankenstein.

2. **Hrvat**. Krabathen, nemška vas na Glini l. 954. in pago Crauati = v okraju, kjer prebivajo Hrvati; še dandanašnji nahaja se tam osebno ime Krobot, Krabat. Na gorenjem Koroškem je nemška vas Kraut blizu Milstata, l. 1070.: Crouat (Redlich acta Tirol. I. 70), Chrouvat, Chrowat. Slovenske vasi Kravace imajo isto podlago, Nemci jima pravijo Kroboten.

3. **Kovač**. Kovačnica, nemški Schmieddorf.

4. **Kozar**. Kozarnica. Nemško vas Gássarest na Krki izvaja že Jarnik iz slovenskega Kozarišče, listine imajo l. 1124.: Cozarist, Gozarist.

5. **Mlinar**. Mlinare, slovenska vas pri Bekštajnu.

6. **Ober** = Riese, Hunne = Ungar. Obir, gora v Karavankah, Obirsko ali Obirje, Obrije; Obre (národ govori Vobre, Vovbre), nemško ime je zdaj Haimburg, ktero je navstalo iz Hunenburg; to se dá lahko iz listin dokazati l. 1102.: Hunenburch, l. 1240.: Heunenburch, l. 1285.: Hevmburch.

7. **Pastir**. Pasterze pod Velikim Zvonarjem.

8. **Ribič**. Ribiči pri Grabštanju, nemški Fischern.

9. **Sloven**. Slovenje, vas na Podjurskem in Slovenja gora pri Porečah.

10. **Turek**. Pri Turčah, zaselje blizu Borovelj.

11. **Vinar**. Vinare, trikrat.

12. **Grablje**. Grablje, vas na Podjurskem.

13. **Lopata**. Lopata, majhen polotok pri Hodišah.

14. **Topor**. Toporje ob Vrbskem jezeru.

15. **Žohtar**, ptujka. Žohtar, gora pri Borovljah l. 1552.: Sechterwald.

VIII. Krajevna imena od političnih in cerkvenih pojmov.

Tudi politične in cerkvene razmere so dale mnogim seliščem novo ime. V tem oziru se imajo v prvi vrsti omenjati imena cerkvenih patronov. Iz latinskega: ecclesia ad sanctum Mihaelum je postalo slovensko pri sv. Mihelu, iz tega Šmihel in to ime je sčasom izpodrinilo prejšnje krajevno ime. Dokazov bi iz listin lahko navedli celo kopo. Naj zadostuje jeden primer. Sedanji Šmartin blizu Celovca se je imenoval Cetolj, kar se ima izvajati iz osebnega imena Cetolj, kakor smo že videli pri osebnih imenih; l. 1150.: Zetoulich; l. 1257. Zetolik, med pričami pa je podpisan Henricus plebanus (župnik) de sancto Martino; da sta pa Zetoulich in s. Martinus eden in isti kraj, vidi se iz l. 1515.: Zettolighk (Sand Merten). Dandanes pa se je staro ime čisto izgubilo in govori se samo Šmartin pri Celovcu.

V naslednjih vrsticah ne bomo omenjali vseh krajev, ki nosijo ime od svetnikov, ker si jih itak vsakdo lahko tolmači.

1. **Cerkev**. Slovenska imena Cirkovce, Cirkovče, Cirklje, Babja cerkvice, na Cirkovnici; nemške vasi Zirkitz, Zirkitzen, Zirknitz l. 1280.: im Thale Sagritz im Orte Cirkenitz (Beda Schroll, Gesch. d. Benediktin.-Stiftes. Milstat p. 22.). Zanimivo je, da stoji v isti občini, kjer je Zirkitzen, druga vas Klein-Kirchheim, in kjer je Zirknitz, zopet druga vas, Gross-Kirchheim imenovana.

2. **Duhoven**. Duhovna ves (Pfaffendorf) blizu Podkrnosa, ker so tam stanovali podkrnoški kanoniki l. 1246.: Leo de Pfaffendorf. (Konec prihodnjic.)

Župnik Sebastijan Kneipp.

(Spisal V. Hutter.)

(Dalje.)

Mi se moramo zavesti, da z imenom na čelu tega sestavka imenujemo možá, kakoršnega ne rodi vsak človeški rod, tudi ga nima vsako stoletje; možá, ki ga poznajo in kot usmiljenega Samarijana in nadarjenega, nenavadnega dobrotnika revnega človeštva ali recimo naravnost kot prvega in največega, najspretnjšega zdravnika visoko častijo, dá, kot očeta ljubijo po celi Evropi in še dalje, v vsakem mestu in trgu, skoraj v vseh vaséh. Kaj je takšnega storil, kaj novega iznašel ta župnik? Glas njegovega imena priča, da ni kako novo zvezdo zasledil ali življenje hroščev ali črvov premotril, o plesnju ali infusorijah (živalicah, ki se s prostim očesom ne vidijo) učene bukve spisal, tudi ni našel kakega novega bakterija boleznij, zato ga prevzetni učenjaki nočejo poznati. A tembolj ga pozna ljudstvo, visoko in nizko. Njegov glas se je raznesel v najimenitnejše palače in najrevnejše kočje, ker je ta mož segel v življenje, v mozeg življenja, v boleznin in zdravju, v revo in srečo ljudij.

Kneippa imenuje očeta na tisoče najubožnejših siromakov, t. j. zapuščenih bolnikov, takih, ki niso imeli denarja za zdravnika in lekarno, pa tudi takih, katerim v vseh novih vednostih izučeni, vse čudovite, nam navadnim ljudém skrivne moči narave in vsa sredstva poznajoči zdravniki in profesorji niso vedeli pomoči, takih, ki se v svilo in žamet oblačijo ter v krasnih palačah stanujejo, pa le niso srečni bili, dokler niso našli v Wörishofnu pri župniku Kneippu zdravja in sreče, ktere si z denarjem niso mogli kupiti. Njegovi učenci so ob

njegovi smrti zdihovali: Bog je poklical našega učenikamojstra! In obljubujejo: „Naša zastava je in bo: „oče Kneipp!“

Kneipp je bil čisto nenavaden človek, nenavaden, od usmiljenega nebeškega Očeta poslan slabotnemu, v napačno, krivo življenje, v nespametno škodljivo modo in pogubno mehkužnost zašlemu, v neštevilnih telesnih in dušnih (srčnih) revah zakopanemu rodu. A ne s čudeži, kakor Kristus, ampak z nepoznanim, zaničevanim sredstvom, z vodo je delal priprosti duhovnik „čudeže“ na bolnikih, katerim učeni zdravniki niso mogli pomagati. Leta 1891. je ozdravil 150 takih neozdravljivih.

Kneipp se je prikazal kakor jutranja zarja, kakor morska zvezda onim, ki jih je zapuščalo upanje ljubega zdravja; v norostih naših dni blodečemu svetu. Kdor vé, kaj je upanje dragega zdravja — izgubljeno in potém zopet oživljeno — in pomisli, da je Kneippovo ime to upanje v tisočih z nova zbudilo; kdor vé, kakšno moč ima beseda: „Pametno živite, ne bodite nespametni!“ iz ust sivolasega skušenega, visoko spoštovanega starčka bistré glave, ta vé, kaj pomeni: „oče Kneipp!“

Župnik Kneipp je leto in zimo vstajal ob štirih in delal brez nehljeja do desetih zvečer. Bolnike je sprejemal vsak dan od 1/2 9. do 12. ure in še dalje, od 1/2 2. do 5. ali 6. ure zvečer pa zopet. Včasih jih je imel 250 na en dan. To kaže njegovo spretnost in veliko zaupanje od njega. Pisem je prišlo časi po 80 na dan.

Kneipp je znal tudi one bolezni zdraviti, ki so poglavitne, uzroki in vrelci mnogih drugih boleznij. Neusmiljeno, z ostro in pikro besedo je znal napačno novodobno življenje, telesu škodljivo modo, mehkužnost in razkošnost bičati in njegova beseda je imela moč do ljudij kakor beseda mogočnega poveljnika. Neusmiljeno je n. p. ošteval nobel gospe in gospice zavoljo nedrij in kofeta, enako pa je bil sovražnik žganja. Evo tu en zgled njegove ostrósti in oblasti. Enkrat je nekega barona zoper svojo navado dolgo poslušal, pol ure, ko mu je našteval svoje hude reve in težave. Ko baron konča, Kneipp kratko in suho spregovori: „Vam ni pomoči“. Baron odgovori prestrašen: „O, jaz imam sicer mnogo sitnih boleznij, a neozdravljiva, mislim, ni nobena“. Kneipp reče: „Ni pomoči, Vi ne storite — —.“ — „O že vem, kaj mislite, da bi se ne hotel svojemu dosedanjemu življenju odpovedati, vse, vse rad storim.“ — No, če to storite, potem je Vam lahko pomagati.“ — Hud je bil Kneipp samo tedaj, ako ga kdo ni ubogal. — Kneippovo zdravljenje in delovanje pa boste boljše umeli, če vam od začetka popišem, kako je Kneipp začel zdraviti z vodo in polagoma postal tako imeniten zdravnik.

23 let star je stopil Sebastijan Kneipp v gimnazij, jeseni leta 1844. Pa življenje v mestu mu ni dobro dejalo, ker je bil navajen težkega dela in najbolj navadne hrane; kmalu sta truplo in duh jela pešati, slabeti in vsak teden se je „mladi“ študent čutil bolj upehanega in slabega. Tek in spanje sta zginila, v 3. razredu je moral polovico časa ležati. „Sloveč vojaški zdravnik me je stokrat v letu obiskal, pa z najboljšo voljo ni mogel ničesar pomagati. Drugi zdravnik tudi ni vedel si pomagati z mano, čedalje slabši sem bil, zjutraj sem moral po pol ure počivati, predno sem se mogel napraviti“, tako sam pripoveduje.

Ker prej nikoli ni piva pil, ga je moral piti zdaj, da bi k moči prišel; pomagalo pa je toliko, da mu je po noči večkrat kri iz nosa tekla. Ko je šel na počitnice domov, je nek krčmar rekel očetu: „Tkalec, danes sina zadnjikrat pelješ domov.“ Vkljub hudi slabosti je

srčni mladi mož šole dovršil l. 1848. in v enem letu tudi visoko šolo (filozofijo) v Monakovem.

Ko se vsled slabosti ni mogel učiti, gre enkrat s sošolcem za kratek čas v dvorno knjižnico. V zapisniku knjig najde naslov: „Nauk, kako se more z vodo ozdraviti“ *) in v tej knjižici bere, kako se človek v vseh boleznih, tudi največji revščini, more ozdraviti z vodo. Tako knjižico si je hitro kupil v zalogi starih knjig in jo v počitnicah študiral. „To bo za-mé, to mi bo pomagalo in sicer nobena reč“, si je mislil in srčno z novim upanjem spolnoval, kar je našel v tako srečno najdenih bukvicah. (Dalje sledi.)

Voda — človek.

Ko čez skale mora potok,
Peni se jezán,
Čista, mirna mu je voda,
Ko dospè v raván.

Ko zapira pot do sreče
Tisoč nam ovir,
Vre nam v srcu srd in žalost,
Stresa nas nemir.

In če pot nas ravna, gladka
K sreči pripelja,
Se li kdaj povsem valovje
Pomiri srca? . . . . .

Smrt skopuhov.

Leta 1848. je umrl v Parizu 75 letni kovaški pomočnik, ki je prebival v borni koči. Po sodnijski preiskavi se je dokazalo, da je umrl od lakote, poleg njega pa je ležala škatlja polna denarja, iz ktere ni hotel ničesar vzeti ali od nje se ločiti.

Na Dunaju je umrl 81 letni berač, ki je bil znan pod imenom „revni Pankracij“. V njegovi na pol gujili postelji se je pa našlo po smrti 42.000 gld.

V Rotenburgu je skočila 57 letna ženska v studenec, ker se je bala, da v starih letih ne bo imela dovolj za življenje. Zapustila pa je 15 tisoč mark.

V Parizu je težko zbolel nek skopuh; zdravnik ni imel nobenega upanja več. Revež je torej sežgal vse svoje premoženje, ktero je znašalo veliko vrednostnih papirjev. Druze ga dné je zdravnik prišel še enkrat in je spoznal, da se je stanje skopuhovo zboljšalo; zató mu je naznanil, da je rešen. Ta pa se je obesil, ker je obupal, da je uničil vse svoje premoženje.

Na Poznanjskem je bil obsojen trgovec, ki je imel okrog 60.000 gld. premoženja, v ječo na dve leti, ker je bil zapeljal nekega fanta h krivi prisegi zavoljo 10 tolarjev.

Neki Poljak se je vrnil od vojakov k svojim starišem, ki so ga smatrali že za mrtvega. Njegova sestra (ki je služila pri tujih ljudéh kot dekla) srečala ga je na potu in tej se je dal spoznati. Potém je šel v očetovsko hišo (oče njegov je bil gostilničar) in naročil si je dobro večerjo pri svojih stariših, katerim se ni dal spoznati in izročil jim je pred spanjem svoj kovčeg. Gostilničar je kovčeg s svojo ženo preiskal, našel je tam veliko denarja in zató sta sklenila, da vojaka umorita. Zjutraj je prišla sestra, da bi starišem poročala o bratu, ki se je vrnil. Ko so pa stariši zvedeli, da so umorili svojega sina, obupali so, a bilo je prepozno.

V Ogerski Škalici je umrl neki Frančišek Papp, ki se je s tem odlikoval, da je umiral od lakote zraven

*) Od zdravnika Hahna; tiskana l. 1738. in 1764. v Vratislavu in Lipsiji.

svojega bogastva. Kupil si je pet hiš in prihranil si je čez 50.000 gld.; ali za okleko in jed ni izdal niti krajcarja. Zvečer pred spanjem je zmirom shranjeval svoj denar v postelji. Ko je zbolel, ni hotel o zdravniku niti slišati, ker bi to stalo nekaj denarja. Bil je ves ob pamet, ko se je spomnil, da od njegovega denarja bode plačan pogreb. Tako torej pozabi na svojo vrednost, na vse, kdor se udá krivičnemu poželenju po vedno večjem bogastvu. —*ec.*

Gospodarske stvari.

Novi travniki običajno dajo sprva mnogo sena, a pozneje pa njih rodovitnost poneha. Če se pa travniki pokrijejo s steljo, prstjo in gnojem po zimi, pa nadalje ohranijo rodovitnost.

Gnjili duh pri mesu. V vročem poletju pa tudi v topli jeseni se zgodi večkrat gospodinjji, da dobi goveje meso v kuhinjo, ki že ima duh po gnjilobi. Tacega pač ne more dati na mizo, kajti zoperno je in ona za-nj ne bode hvale žela. Kaj torej hoče? Mi ji svetujemo, naj stori s takim mesom tako-le: Naj se skuha meso dobro in pene naj pobere z juhe, potem pa naj se položi na meso oglje, ki žari pa se ne kadi več od njega. Oglje naj ostane tri ali štiri minute pri mesu in tako potegne ves gnjili duh iz mesa na-se.

Rodovitnost dreves. Navadno se misli, da drevo drugo leto ne bode dobro rodilo, ako je bilo letos polno sadja. To je pa samo, če se drevo prepusti popolnoma samemu sebi. V tem slučaju je res treba več let, da drevo zopet dobi rodilno moč. Če se pa drevesu gnoji in se pametno obrezuje, pa dobro rodi več let zaporedoma. Seveda navadno gnojenje drevesu ne pomaga. Če drevo raste v travi, in po travi pognojiš, si le travi pognojil, drevo nima ničesa od tega. Zato naj se pomladi ali jeseni zemlja krog drevesev prekoplje, in če se gnoji, gleda, da se spravi gnoj v zemljo blizu drevesnim koreninam.

Drobiž.

Na smrtnej postelji. Nek mož, ki je došel do visoke časti, je zgubil pri tem, kakor se velikokrat zgodi, svojo vero. Njegova gospa pa je bila zvesta katoličanka, in tako je vzredila tudi svojo hčerko. Ali očetovo neverstvo in brezbožstvo je začelo poganjati tudi v hčerinem srcu; tudi ona je zgubila vero. Bog pa je čuval nad njo. Zbolela je. Oče, kateri jo je ljubil kakor svoje oko, je noč in dan sedel pri njenej postelji. Ali upanja na zdravje ni bilo. Ko je brezverski mož nekega dne zopet sedel pri hčeri — se ta malo vzdigne, ga pogleda srpo ter mu resno reče: „Oče, vidim, da bode konec; še za nekaj vas moram vprašati: Povejte mi, kaj naj sedaj verujem, to, kar ste vi mene učili, ali kar moja dobra, pobožna mati?“ Kakor strela je zadelo to vprašanje brezvernika. Pobesil je svojo glavo in rekel otožno: „Otrok, veruj to, kar te je tvoja dobra mati učila!“ Smrtna postelj in smrt sta dva dobra učenika!

Prusovski kralj Friderik II., hud nasprotnik katoliške cerkve, je govoril pri nekej priložnosti besede, ki si jih more ona šteti v čast. Rekel je namreč: „Če en katolik protestant postane, ničesa ne zadobimo; če pa en protestant katolik, mi veliko zgubimo!“

Iz šale resnica. Dne 21. avgusta t. l. je šel po ulici Tiziano v Trstu zidar Martin Stebel. Srečal je

nekoga, ki je nosil mrtvaško krsto. Stebel se je zadel ob nosilca, vskliknivši: „Pojdi no, prineseš mi smolo s tisto rečjo“. A oni drugi ga je zavrnil: „Prej ali slej pride vrsta tudi na te!“ A Stebel: „Kolikor mogoče kasneje! — In šel je dalje. Malo korakov potem je pritisnil Stebel roki na prsi, iz ust se mu je vtila kri, zgrudil se je na tla — v nezavesti. Predno so dospeli ž njim v bolnico, bil je že — mrtev!! Bog se mu usmili za dušo!

Nadžkof v košu. Davno je že, ko se je to-le zgodilo na Goriškem. Neki mož koraka s Prvačine proti Gorici s košem na hrbtu. Iz koša pa malo boječe gleda deček bistrega pogleda. — „Kaj pa nesete v košu, oče?“ vprašujejo ljudje na poti. — „A kaj nosim na hrbtu?“ odgovori mož: „Goriškega škofa nesem!“ Res je nesel svojega sina, da ga dá v prvi razred v Gorico. Ta deček je bil pokojni nadškof dr. Alojzij Matija Zorn. — Stari možje so to pripovedovali, ko je blagi vladika še živel. „Edin.“

Uganke.

Skakalnica.

te	in	mi-	no	bom.	za-
pre-	le	ne	bil	li	ved-
tu-	dár	gi,	Jaz	po-	Kri-
na-	li	di	ni-	lil,	moj
nik-	dra-	Ni-	sem	lan.	sem
ko-	te	te	pre	dom!	mis-

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev ugank v 19. številki.

Suknja — luknja.

Uganko v št. 18. so prav rešili: J. Lučovnik v Šmarjeti v Rožu; J. Ursič pri sv. Jobu; A. Rupnik v Zadlogu; Katka Klemenjak v Svečah; Rožški Tevžej v Rožaku; Ana Singer v Goricah; P. Povoden v Št. Kancijanju; Iv. Drašler na Drašici.

Uganko v št. 19. so prav rešili: Iv. Drašler na Drašici; K. Klemenjak v Svečah; P. Povoden v Št. Kancijanju.

Smešničar.

* Nekdo vpraša trgovca: „Čemu imate zdaj tri prodajalke v štacuni, ki vse tri križem gledajo?“ — „Veste zato, da mu uzmoviči v štacuni ne morejo kaj ukrasti, ker nikoli prav ne vedó, kam da ta ali ona prodajalka gleda.“

* Žena reče težko bolnemu možu: „Vedno si pravil, da imaš samo eno smrtno sovražnico. Prosim te, spravi se vendar ž njo pred smrtjo!“ — Mož: „No, pa naj bo! Prinesi mi torej kupico vode!“